

lade 7 eller 9 være lige og ingenting foretage sig.

Det er her blevet sagt, navnlig af det ærede Medlem for Skjolddelev (J. Nielsen), at vi fremsatte Skueretter. Jeg kan dertil straks sige, at det ærede Medlem fremsætter overhovedet slet ingen Ting! Det er maaske af gode Grunde, at det ærede Medlem ikke gør det. Det ærede Medlem udtalte jo her i Dag, at han havde hørt en hel Del Ting; men han vidste ikke noget om dem. Han havde hørt meget om, at de i Udlandet maaske havde bedre Maskiner, og at de der maaske havde større Specialiteter; han havde hørt, at Ledelsen var bedre, at Lønnen var lavere, og at Arbejderne bestilte mere. Men det var noget, det ærede Medlem havde hørt, han vidste ingen Ting derom, og det var naturligvis meget beskedent af det ærede Medlem, at han ingen Ting vidste derom; man havde ellers lidt ondt ved at tro derpaa. Naar han sagde, at han var sikker paa, at den private Kapitalisme og Frikonkurrencen ikke vare Skyld i Arbejdsløsheden, maa det rimeligvis hænge sammen hermed som med det andet, at derom ved det ærede Medlem heller ikke noget. Han har kun hørt nogle udtale sig om denne Sag, og en bekendt Humorist har en Gang sagt, at man taler og skriver bedst om de Ting, man ingen Forstand har paa. Det ærede Medlem begyndte meget højtidelig med, at det blev nødvendigt for os at se grundigt paa Sagen og se at afhjælpe Arbejdsløsheden, men det Forslag, vi havde fremsat, det var kun som en Morfinindsprøjtning at regne. Jeg blev meget glad, da jeg hørte, at det ærede Medlem vilde tage Sagen op og beskæftige sig med, hvad det egentlig var, der var Brøsten. Da han saa begyndte med, at det ikke var Frikonkurrencen og Privatkapitalismen, ventede jeg for at faa at vide, hvad det saa var, men jeg ventede forgæves, og det gik ærede Medlemmer paa samme Maade, der kom ikke noget frem i denne Henseende. Det ærede Medlem sagde: Vor Industri er gaaet frem under Frikonkurrencen, men ganske vist have vi ogsaa under Frikonkurrencen faaet Arbejdsløshed, altsaa Følgen deraf er med logisk Konsekvens, at Frikonkurrencen ikke var Grunden, saaledes lød det ærede Medlems Ord. Jeg synes nu, at man ikke af disse Ord kunde faa den logiske Konsekvens, at det ikke var Frikonkurrencen, man kunde blot sige, at Spørgsmaalet ikke var afgjort derved. Saa sagde det ærede Medlem: Man taler jo endogsaa om

Overproduktion! men — siger han — der kan ikke være Overproduktion af Industriprodukter i vort Land, naar vi indføre en stor Del deraf, og saa meget, at Tolden af saadanne Industriprodukter udgør 13—14 Millioner Kroner om Aaret. Saa kan der ikke være Overproduktion her i Landet, og det kan derfor ikke være Overproduktionens Skyld. Det ærede Medlem mente, at naar vi fik saa meget herind, saa var det, fordi vi ikke kunde konkurrere. Hvorfor kunde vi ikke det? Der var en hel Del Aarsager, som han nævnte, men han var ikke sikker paa, at det var de virkelige. Men det ærede Medlems Tanke maa dog vistnok have været denne: hvad vil det sige ikke at kunne konkurrere; vil det ikke sige det, at man ikke kan fremstille en Vare til saa billig en Markedspris, som en anden kan gøre det? Det er dog vistnok det, man tæuker paa, naar Taleren er om at konkurrere, at man spørger om, hvor billigt man kan tilvejebringe en Vare. Og hvis nu Forholdene i Samfundet vare disse, at vi her i Danmark alle tænkte paa, hvorledes det skal lykkes os at producere saaledes, at alle Borgere faa de Varer, hvorfor de have Behov, og saaledes, at alle Kræfter komme i Anvendelse — thi det ærede Medlem har jo Ret i, at det er en Flothed af Samfundet at lade Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere gaa uden at bestille noget — saa vilde man ganske sikkert ikke komme til at stille sig paa samme Maade som nu, saaledes at man kun producerer, naar man gennem Konkurrencen kan skaffe sig en Profit. Tror det ærede Medlem ikke, at det hænger sammen med, at Produktionen er underkastet Privatkapitalismens, Privatejernes Administration, og at det er denne Administration, der løber fra dem til Tider, saa at de ere ude af Stand til at lade Produktionen fortsætte roligt og jævnt, netop derigennem, at de ikke kunne overse Markedet. Naar man f. Eks. i et Øjeblik har faaet en Produktion, som giver et godt Udbytte, saa kaster man en hel Bunke andre Mennesker, putter Kapital og Arbejdskraft ind i den samme Produktion, og saa viser det sig en skønne Dag, at der er Overproduktion. Det vil sige, man har saa megen Kapital i Anvendelse til den, at de Varer, der fremstilles, i Øjeblikket ikke kunne finde Købere, thi der tilbydes paa eet Bræt mere, end der er Trang til i det givne Øjeblik, og Penge ere altsaa blevne anvendte til saadanne Formaal, skønt de med større Fordel kunde anvendes til